

kona z 15. dubna 1920 č. 270 sb. z. a n. ze služeb bez jakýchkoli nároků proti justiční správě bývalé zaměstnance tohoto soudu K., M., B., F., G. a S., jelikož odepřeli na vyzvání složití ihned slib poslušnosti československé republice dle § 2 zákona ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. a nepřihlásili se ve lhůtě stanovené §em 4 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 270 sb. z. a n. ke složení přísahy předepsané v § 6 tohoto zákona.

Výměrem ze dne — intimovalo presidium soudní tabule v Košicích tento ministerský výnos stěžovatelům, připojivši k němu dodatek tohoto znění: »Zároveň zastavuje se Vám dnem 31. března 1921 výplata veškerých požitků«, a současně nařídilo bernímu úřadu, aby další výplatu požitků stěžovatelům dnem 31. března 1921 zastavil. Výměr ten doručen prý byl stěžovatelům dne 29. dubna 1921.

Svrchu jmenovaní stěžují si do onoho výnosu ministerstva spravedlnosti, jim takto intimovaného a to pouze, pokud jim vysloveno bylo zastavení požitků dnem 31. března 1921.

O stížnosti té uvážil nejvyšší správní soud toto:

Předmětem stížnosti může býti výrok úřadu správního pouze v té formě a toho obsahu, jak výrok ten byl straně sdělen. Jde-li o intimát vyššího úřadu úřadem nižším, směrodatna jest forma a obsah intimátu, o němž strana musí míti za to, že kryje se s výrokem od úřadu vysloveným. Důsledně pak, intimuje-li nižší úřad výrok úřadu vyššího a připojí-li k němu své vlastní rozhodnutí neb opatření, jest nutnou podmínkou formelní správnosti výroku takového a nutným předpokladem možnosti a účelnosti obrany stran, aby z výroku toho bylo dostatečně jasno, pokud jest projevem vyššího úřadu a pokud jde o další opatření, jež nižší úřad snad vzhledem k projevu tomu sám v mezích vlastní příslušnosti učiniti za vhodné považoval.

V daném případě úřední akt stěžovatelům doručený obsahuje, jak ze správních spisů patrně, jednak intimaci výroku žalovaného úřadu, jednak pak výrok presidia soudní tabule v Košicích, tudíž nižšího správního úřadu. Stížnosti směřují pouze proti tomuto dodatku a byla by tudíž zásadně správná námitka žalovaného úřadu, že sporná otázka, kterou s konečnou platností rozhodovati presidiu soudní tabule nepřisluší, nebyla dosud řešena poslední přípustnou stolicí správní, a že by zde tudíž byl nejvyšší správní soud dle § 5 zák. o správ. soudě nepřislušným. Leč postup stěžovatelů přivoděn byl nejasností dotyčného úředního aktu, z něhož jeho dvojí původ patrný není a z jehož znění naopak strana právem mohla míti za to, že jde o výrok jednotný pouze od žalovaného úřadu pocházející a presidiem soudní tabule toliko intimovaný. Nemůže-li však strana z úředního aktu seznati s dostatečnou určitostí, od kterého úřadu výrok ten pochází, jest jí odňata možnost použití účelně práva právním řádem jí poskytnutého, totiž hledati odpomoci u orgánů k tomu povoláných a jeví se proto onen úřední akt podstatně vadným. Bylo tudíž zrušiti naříkané rozhodnutí, pokud jest vzato v odpor, pro vadnost řízení podle § 6 téhož zákona.

Č. 957.

Zabírání bytů: * Předpisu odst. 6 § 8 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze použiti na případy, kdy se v držbu a užívání bytu uvázal

někdo beze smlouvy nájemní, bez souhlasu majitele nebo dokonce proti jeho vůli.

(Nález ze dne 26. září 1921 č. 9672.)

Věc: Konstantin a Alžběta Š. proti nájemnímu úřadu na Smíchově o zabránění místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Stížnost... shledal nejvyšší správní soud důvodnou.

Žalovaný úřad zjistil, že krám v domě stěžovatelů »obsadil« Jaroslav K. a odvolává se na potvrzení této skutkové okolnosti na protokolární výslech Konstantina Š. V protokole tom... udal Š., že J. K. obsadil proti jeho vůli a bez vědomosti bytového úřadu krám, o který jde. Potvrdil-li při tomto skutkovém podkladu žalovaný úřad zabránění krámu z důvodu odst. 6 § 8 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., vycházel z názoru, že každé jakékoliv uchopení držby a užívání bytu nebo místnosti bez schválení obce (společného bytového úřadu) zakládá důvod k zabránění takových místností z důvodu odst. 6 § 8 cit. zák. Názor ten jest právně mylný, neboť zabránění dle tohoto předpisu zákona podléhá pouze byty neb místnosti pro nájatě bez schválení obce podle § 2 t. zák. Tento předpis o zabránění jeví se jako sankce trestní pro nedbání povinnosti ohlašovati zamýšlený pronájem, nestihá však majitele bytů neb místností, v jichž držbu a užívání se někdo uvázal bez smlouvy nájemní, bez souhlasu majitele nebo docela proti jeho vůli.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost po rozumu § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 958.

Stavební právo (Praha): I. * Zvýšení průčelní zdi při veřejné pasáži, kterého je zapotřebí, aby se s použitím dosavadní staré stavby pořídilo bez podstatných změn stavebních nové patro, zvýšení střechy a vybourání oken i na straně k ulici, jsou vesměs jen podstatné změny a opravy po rozumu odst. 4 § 25 zák. z 10. dubna 1886 č. 40 z. z. (stav. řád pro Prahu), které nevyžadují předchozího určení stavební čáry dle § 14 téhož zákona. — II. * Zvýšení průčelní zdi při veřejné pasáži na tolik, aby zvýšená část sama stačila ke zřízení nového patra, není pouhou podstatnou změnou neb opravou ve smyslu odst. 4 § 25 zák. z 10. dubna 1886 č. 40 z. z. — III. * Účinnost § 12 zák. ze dne 5. února 1920 č. 88 sb. z. a n. je suspendována až do dne, který vyhlásí vláda ve sbírce zákonů a nařízení.

(Nález ze dne 26. října 1921 č. 13583.)

Věc: Obec města Vršovic (adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací v Praze (zast. min. radou Drem. Al. Starým — za stranu zúčastněnou odbor pro stavby pozemní zemské správy politické v Praze inž. Korec) stran povolení ke stavbě.